

Ve třetím ročníku na výšce jsem přišel na pokoj, kde se už zabydloval mě neznámý student, **Peter**.

Jen jsme se představili a Peter šel za klukama do hospody. „Zítřka mu o sobě řeknu víc,“ ujišťoval jsem sám sebe. Další den Peter dorazil hodně pozdě večer. Pak přišel zjevně opilý. Následně jsem nějak neměl chuť mu říkat něco hlubšího. „Zítřka,“ řekl jsem si. A pak zase a znovu. Po třech týdnech jsem se cítil úplně paralyzovaný jen mu naznačit, že jsem „věřící“...

„Promiň, Pane Ježíši, ale **já prostě nejsem evangelista!**“

A jasně jsem vnímal okamžitou Ježíšovu odpověď: „To nevadí, že nejsi evangelista. Jen Petrovi řekni, jak to máš se mnou...“

Tak jsem se rozhodl a po pár dnech jsem mu řekl, co jsem tehdy uměl. Petrovu odpověď se nehodí tady tlumočit, nicméně v následujících týdnech občas položil otázku a měli jsme pár zajímavých rozhovorů...

Nejsi evangelista? I Tobě Pán Ježíš říká: „To vůbec nevadí! Jen jim řekni, jak to máš se mnou...“